

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційним поданням
Державної податкової адміністрації у місті Києві
щодо офіційного тлумачення положення підпункту 4.2.12 пункту 4.2
статті 4 Закону України
«Про податок з доходів фізичних осіб»

м. Київ
21 жовтня 2010 року
№ 65-у/2010

Справа № 2-55/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича — головуючого,
Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Сергейчука Олега Анатолійовича — доповідача,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Державної податкової адміністрації у місті Києві щодо офіційного тлумачення положення підпункту 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону України «Про податок з доходів фізичних осіб» від 22 травня 2003 року № 889-IV.

Заслухавши суддю-доповідача Сергейчука О. А. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне подання — Державна податкова адміністрація у місті Києві — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положення підпункту 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону України «Про податок з доходів фізичних осіб» від 22 травня 2003 року № 889-IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 37, ст. 308) (далі — За-

кон) в аспекті віднесення процентів за субординованим боргом до загального місячного оподаткованого доходу.

У підпункті 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону наведено один із видів доходу, що включається у загальний місячний оподатковуваний дохід, а саме: дохід у вигляді процентів (дисконтних доходів), дивідендів та роялті, вигравшів, призів, інші доходи, крім зазначених у пункті 4.3 цієї статті.

Практичну необхідність в офіційному тлумаченні вказаного положення Закону автор клопотання обґрунтовує його різним розумінням під час застосування органами державної влади, суб'єктами господарювання. У зв'язку з цим посиляється на постанову Вищого адміністративного суду України від 10 грудня 2009 року та постанову Верховного Суду України від 30 березня 2010 року у справі за позовом акціонерного комерційного банку «Форум» до Спеціалізованої державної податкової інспекції у місті Києві по роботі з великими платниками податків про визнання недійсними податкових повідомлень-рішень.

Як стверджує суб'єкт права на конституційне подання, у процесі практичного застосування підпункту 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону органи державної податкової служби визначають податкове зобов'язання з податку з доходів фізичних осіб стосовно отриманих процентів за субординованим боргом. Проте банківські установи при таких правовідносинах не нараховують та не утримують названий податок, мотивуючи тим, що Законом це не передбачено.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 9 вересня 2010 року відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» підставою для конституційного подання щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є практична необхідність у з'ясуванні або роз'ясненні, офіційній інтерпретації їх положень (частина перша статті 93); у конституційному поданні має зазначатися правове обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні (пункт 4 частини другої статті 39).

З матеріалів справи вбачається, що постановою Верховного Суду України від 30 березня 2010 року у справі про визнання недійсними податкових повідомлень-рішень було скасовано постанову Вищого адміністративного суду України від 10 грудня 2009 року, яку автор клопотання наводив як факт неоднозначного застосування Закону.

Однак рішення судів загальної юрисдикції різних інстанцій у конкретній справі не є аргументом неоднозначного застосування норми закону.

У конституційному поданні немає правового обґрунтування щодо практичної необхідності в офіційному тлумаченні положення підпункту 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону, що є підставою для відмови у відкритті конституційного прова-

дження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Враховуючи викладене та керуючись статтею 153 Конституції України, статтями 39, 45, 50, 93 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

УХВАЛИВ:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Державної податкової адміністрації у місті Києві щодо офіційного тлумачення положення підпункту 4.2.12 пункту 4.2 статті 4 Закону України «Про податок з доходів фізичних осіб» від 22 травня 2003 року № 889-IV на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України «Про Конституційний Суд України».

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ